

SPORT

TYGODNIK

poświęcony wszystkim gałęziom sportu i stosunkom towarzyskim.

Wydawca i naczelny redaktor: Zygmunt Prawdzic Meciszewski.

Nr. 3.

Kraków, Piątek 15 Maja 1891 r.

Rocznik I.

**Najbliższy numer „SPORTU“
w również wielkim nakładzie
ukaze się niezawodnie
w Sobotę dnia 23 Maja b. r.**

HANDICAP.

Widzimo, że najczęściej z nazwą tą we wszystkich pismach fachowych i programach wyścigowych przyjaciół sportu się spotyka, to przecież śmiało rzec można, że $\frac{3}{4}$ czytelników właściwego znaczenia biegu, takim mianem oznaczonego, nie rozumie. Sądźmy więc, że odpowiadamy życzeniom przeważnej części Czytelników, gdy staramy się poniżej odkryć tajemnice tego rodzaju biegów.

Powszechnem jest zdanie, że handicap ma za podstawę idealny cel zrównoważenia za pomocą różnego rozdziału niesionych przez konie ciężarów tak szans wszystkich biorących udział w biegu koni, że w danym wypadku wszystkie startujące konie powinny w jednej i tej samej sekundzie znaleźć się u mety. Że zamiar ten nigdy osiągnąć się

nie da, każdy łatwo zrozumie, i nie zdarzyło się to jeszcze ani razu, jak długo handicapy istnieją. Handicapper*) chcąc szanse koni wyrównać, osądza ich wartość według dotychczasowej działalności wyścigowej i stosownie do tego nakłada jednemu większy, drugiemu mniejszy ciężar. Leży to więc już w samej treści sprawy, że idealny ten cel osiągnięty być nie może, ponieważ handicapper pracuje z zupełnie niewystarczającymi środkami a i koń sam nie jest maszyną zawsze równo według przepisu idącą. Na papierze można stosunek jednego konia do drugiego łatwo wyrachować, handicapper nie może jednak do kalkulacji wciągnąć także towarzyszące każdemu biegowi, nieprzewidziane wypadki, od których jedynie najczęściej wynik zależy. Nie może więc np. obciążyć konia według jego prawdziwych szans, gdy tenże przez to, że w biegu jeżdżony był metodą wyczekiwania, albo że jockey za późno albo za wczesnie wszedł z nim w finish, albo że miękka podstawa nie dogadza mu tak, jak więcej twarda, stracił który z biegów. W tym rodzaju można przywieść ogromnie wiele takich nieprzewidzianych wypadków, które w ka-

*) Handicapper ustanawia ciężary dla zapisanych do biegu koni.

żdym biegu większe albo mniejsze mają znaczenie, z którymi jednak handicapperowi rachować się nie wolno. Zmieniono też więc już dawno tę nieczem nieusprawiedliwioną thezę o równoczesnym przyjsciu do mety wszystkich współkonkurentów i określanym bywa teraz handicap w następujący mniej więcej sposób: handicap jest biegiem, w którym największe szanse zwycięstwa posiada koń, który czyto rodzajem swojej budowy, czy swem zdrowiem, lub lepszem i właściwszem wytrainowaniem wszystkich swych współzawodników przewyższa.

Definicja ta ma w każdym razie daleko więcej za sobą jak poprzednia, i my uznajemy się warunkowo jej zwolennikami, odpowiadając ona bowiem więcej istocie biegu jak tamta. W każdym jednak razie i to określenie spoczywa na bardzo wątpliwej podstawie, ponieważ ono nie wyklucza wprawdzie wymienionych przypadków i jak długo zdarzyć się może, że mierny koń, innego dobrego, przy wiele kilogramów wynoszącej różnicy, o długość nosa pobić jest w stanie, i że czyn ten nagrodzony bywa ewentualną nagrodą 5.000 złr., tak długo nie można handicapu za bieg chów wspierający uważać i jak dotychczas uznawać go tylko należy jako konieczne zło. Jak długo również „omylny“ człowiek robotę

handicapu podejmować musi, tak długo to zdanie jako jedynie słuszne pozostanie.

Handicap jest i pozostanie biegiem spekulacyjnym, i ma tylko tę jedyną wartość, że niejedna stajnia wyścigowa brak konia pierwszej klasy nie tak odczuwać potrzebuje, i że nawet z miernym materiałem dobrze wyposażony bieg zdobyć może.

Przypatrzmy się np. Przedświt-handicapowi, pierwszemu w roku ważnemu biegowi monarchii, austriackiemu Lincolnshire. Spotykamy się w nim po raz pierwszy z lepszymi trzylatkami, które z gwiazdami poprzedniego sezonu mierzyć się mają. Walczą tu latawce najróżniejszych lat i z naprężoną ciekawością oczekuje się tego sportowego zdarzenia. Wartości jednak sportowej bieg ten nie posiada żadnej. Wprost bowiem jest już niemożliwym w początku marca zrobić dobry handicap, gdy handicapper o rozwoju i zmianach, jakie dwulatki przez zimę przeszły, wiadomości dokładnej mieć nie może, i który trzylatki według ich dwuletniej formy osądzać musi. Po drugie, prawie niemożliwym jest trenerowi, a szczególnie już w tym roku, poruczone jego opiece konie do 5go kwietnia do właściwej wyścigowej fitness doprowadzić. Mróz nie pozwala cztery tygodnie jeszcze przed biegiem na żadną poważniejszą robotę, tego roku mieliśmy na tydzień przed biegiem mrozy, zmuszające konie do pozostawania w stajniach, a przecież na słomie przygotować konia nie można. Wynik też biegu zależy mniej od ciężaru,

jak od tego, że ten albo ów koń daleko mniej czasu do przygotowania się do wyścigów potrzebuje, jak inny, a dalej, że inne znów konie mając kryty tor do trainowania, jak np. w Carlbürgu, lepiej od drugich przygotowane być mogą. Z początkiem wreszcie sezonu mają zwykle starsze konie przewagę nad młodszymi, ponieważ wszystkie prawie z okresu rozwoju już wyszły, gdy tymczasem największa ilość trzylatków wiele jeszcze w ciągu wiosny nadrobić potrzebuje. Nie wiele większą posiadają wartość największe nasze jesienne handicapy, austriackie Cesarowitch i Canbridgeshire. Tutaj znów handicapper wywiązując się ze swego zadania klasyfikuje konie według ich letniej działalności, nie mogąc się rachować z licznie później zaszłymi zmianami, nie dziw więc, że i te handicapy zdobywają zwykle takie konie, które przez czas wakacyj wyścigowych znacznie się poprawiły.

Jak to więc już powiedzieliśmy nie posiadają handicapy żadnej wartości dla chowu i pomódzby tu można tylko przez zaprowadzenie biegów klasowych. Wiele poważnych głosów za tego rodzaju biegami się odzywało i zastanawiano się już nawet kilkakrotnie nad sposobem wprowadzenia ich w życie, idea ta jednakże nie znalazła jeszcze dostępu do kierujących stref i handicapy, tak jak poprzód poważne stanowisko zajmować będą w programach naszych torów wyścigowych. Ale któż się o ich wartość sportową pyta?

Od ojca otrzymała tę żelazną budowę, jaką się wszystkie dzieci Pásztorza odznaczają.

HÖSNÖ 1888 ur. w stadninie E. Blascovits											
Harmat						Pásztor					
Waterynymph			Ostreger			Lady Patronnes			Cambuscan		
The Mermaid	Coltswood	Stute von	Stockwell	Louise Bonne	Baccancer	The Arrow	Newminster	Scaweed	Melbourne	Aurora	Newcourt
Wedding Day	Venison	Pocahontas	The Baron	Lady Louisa	Lambton	Stute von	Wild Dayrell	Southdown	Slane	Beewing	Touchstone

Trudno jest bardzo wartość Hösnö po tem jej zwycięztwie ocenić, jedynym probierzem mogłaby być Felhö, ale ta pobiła tylko tak mierne konie, jak Brownie i Theseus. Almadi pobiła wprawdzie Alfonso ale nie na tę odległość, a i Hösnö pobita była dwa razy tego roku przez Birokra i Ricardo ale na mniejsze odległości. Hösnö jest nadzwyczaj silnym i wytrwałym koniem i szczególnie teraz, kiedy w doskonałej się kondycji znajduje, należy się z nią liczyć, jako z bardzo niebezpiecznym rywalem. Naszem zdaniem los wiedeńskiego Derby Klaczy już się we czwartek rozstrzygnął, bo nadzwyczaj mało prawdopodobienstwa mieć może przypuszczenie, że któraś z innych klaczy tak się poprawić może, że pobije Hösnö. Przy dość miernej klasie naszych trzylatków ma ta ostatnia całkiem nawet dobre widoki na miejsce w naszym Derby, podobnie jak Hungaria, którą swego czasu również należycie nie oceniono.

Węgierskie Oaks.

O ile tego roku to już przysłowiowe szczęście austriackiego Jockey-Clubu, że zawsze w dzień wyścigowy pogoda sprzyjała zabawie sportowej, zupełnie zawiodło, o tyle Budapeszt cieszy się przez cały przeciąg wiosennego meetingu szczególnymi względami kapryśnej pogody. Wszystkie dnie nadzwyczaj przyjemne, nie dziw też więc, że i widzów w każdym dniu wyścigów arena w lasku miejskim ledwie mieścić może. Cóż dopiero, gdy program zapowiada najważniejszy bieg całego meetingu! Według urzędowego wykazu nie mniej jak 1.500 ekwipaży zajechało przed trybuny, co tem wspólniej brzmi, gdy się zważy, że budapeszteński lasek miejski tylko parę minut od miasta jest oddalony.

Węgierskie Oaks zgromadziło nie mniej jak dziesięć klaczy, a między nimi znajdowała się Felhö, której zwycięztwo w biegu kwietniowym tak wysoko ceniono, że jako największy faworyt szła do startu. Coates trzymał się na niej tej samej taktyki co w biegu kwietniowym, tylko teraz znajdowała się ona w innym towarzystwie. Wtedy mogła swych przeciwników formalnie przegalopować, dziś na 200 m. przed metą, gdy Hösnö i Szitakötö zbliżać się do niej poczęły, wyczerpały się jej siły. Hösnö nie pozwoliła się jednak Szitakötö dosięgnąć i zaniósła farby Kinesem zwycięsko do mety, wygrywając z wielką łatwością.

Jak załączona pedigree wskazuje, matką jej była nieżyjąca dziś Harmat, która przed Hösnö już jedną zwyciężczynią budapeszteńskich oaks, Gyöngyvirag, wydała.

Z bieżącej chwili.

Za liczne uwagi, do wyrazów przez nas używanych się odnoszące, wszystkim serdecznie dziękujemy, nie zapominając jednak należy przy ocenie pisma, z jak wielkimi językowymi trudnościami walczyć ma redakcyę, gdy stwarzając sobie prawie musi terminologię fachową. Niejednemu wyrażeniu obywatelstwo dopiero wyrabiać będzie potrzeba, z góry więc prosimy o przebaczenie, gdy wydelikowane poczucie językowe mimowoli czasem zdraśniemy. Każda uwaga posiada dla nas wielką wartość i o jak najczęstsze ich nadsyłanie upraszamy.

* * *

18-go maja rozpoczyna się tegoroczny letni meeting wyścigowy w Wiedniu. W niedzielę 24 maja rozstrzygnie się najważniejszy bieg monarchii, austriackie Derby. Faworytami do niego są Peter i Mac Intosh.

* * *

Lwowskie wyścigi straciły niestety jedną z najpiękniejszych części swego programu. Rozpisany na 21 czerwca Sygnałowy Handicap, który powinien był mieć najmniej 40 podpisów, dostał ich tylko 12, odpada przeto rzeczony bieg. Ustanowione na ewentualne zastępstwo Sygnałowe Stakes zamienione zostały na Bieg sygnałowy. Za to podwyższono nagrodę cesarską I. klasy z 2.000 złr. na 4.000 złr. Również Przedświt-Stakes zmieniło nazwę na Bieg Przedświta.

* * *

Jutrzenka, gniada 3-letnia klacz hr. J. Tarnowskiego, brała udział w budapeszteńskim biegu klaczy, znajdowała się jednakowoż między pobitemi.

* * *

wychodzi 1-go, 8-go, 15-go i 23-go każdego miesiąca.

Przedpłata wraz z opłatą pocztową, względnie odniesieniem do domu **w Krakowie**, wynosi:

Rocznie 10 złr. — ct.
Półrocznie 5 " — "
Kwartalnie 2 " 75 "
Miesięcznie 1 " — "

W Państwie Niemieckiem rocznie 20 Mk. **Numer pojedynczy** kosztuje 25 ct. z przesyłką pocztową 27 ct.

Cena ogłoszeń: za wiersz petitowy lub jego miejsce za pierwszym razem 10 ct. za następne po 5 ct. Ogłoszenia w rubryce „Nadesłane” po 20 ct. od wiersza.

Prenumeratę i ogłoszenia przyjmują:

W Krakowie: Administracya „Sportu”, Księgarnia Spółki Wydaw. Polskiej, Rynek gł., Pałac Spiski, Księgarnia S. A. Krzyżanowskiego, Rynek gł. linia A. B. Agencya dzien. Ig. Herza, plac Maryacki L. 3, Główna trafik w Rynku, Handel p. S. W. Niemojewskiego w Sukiennicach;

We Lwowie: Biuro dzienników L. Plohn, ul. Karola Ludwika L. 11;

W Wiedniu: Rudolf Mosse I. Seilerstätte 2, Haasenstein & Vogler, L. Weiss I. Schulerstrasse.

Listy pieniężne i przekazy uprasza się nadsyłać opłatnie do **Administracyi „Sportu”** w Krakowie ul. Floryańska, L. 32 I. piętro. Adres dla telegramów: „Sport” Kraków.

Rękopisów nadesłanych nie zwraca się.

Administracya.

Ponieważ kosztowny nakład tygodnika „SPORT“ ostatecznie uregulowany być musi, przeto upraszamy o łaskawe wczesne nadsyłanie przedpłaty. Najlepiej przesyłać zapomocą załączonego przekazu pocztowego wprost do Administracji „SPORTU“, w Krakowie przy ulicy Floryańskiej pod Nr. 32. Nowo przystępujący Abonenci otrzymają pierwsze dwa numera bezpłatnie.

P. E. Blaskovits wygrał Budapeszteńską nagrodę klaczy już trzeci raz, w roku 1877 przez Kinesem, w roku 1882 z Gyöngyvirag i tego roku z Hösnö. Na dwóch ostatnich jechał Smart.

* * *

W podstępny sposób chciano usunąć Peter, niemieckiego faworyta do naszego Derby, z tego biegu. W dniu mianowicie oświadczenia małego przypadku przyszedł do generalnego sekretaryatu Jockey-Clubu w Wiedniu list z podpisem hr. Lehndorff, oświadczający mały wypadek za Peter. Chociaż podpis dość zręcznie był udany, przecież żywiono pewne wątpliwości i telegrafowano do Graditz. Naturalnie oszustwo odrazu wykrytem zostało.

* * *

Kwestya totalizatora we Francji zbliża się wreszcie ku końcowi. Wybrana przez izbę komisya zakończyła już swe obrady, a wybrany przez nią sprawozdawca M. Riotteau referat swój wykończył, który wkrótce pełnej izbie ma być przedłożony. Sprawozdawca M. Riotteau poleca do przyjęcia szczególnie te ustępy: 1) zniesienie wszystkich wyścigów, które nie mają hodowli za swój wyłączny cel; 2) zakazanie wszystkich publicznych zakładów, czy to na placu wyścigowym czy na innych miejscach; 3) wyjątek zrobić należy tylko na korzyść totalizatora, pod warunkiem jednakowoż, że część dochodów z niego na dobroczynne cele będzie użyta; 4) energiczne wytypowanie wszystkich biur zakładowych i takich, w których odpowiednio na wyścigi sprzedają.

* * *

Podczas ośmiu dni wyścigowych, które Societé d'Encouragement dotychczas w Paryżu urządziła, wynosiła suma wszystkich nagród 517.000 frank., nie wliczając zupełnie innych poniesionych wydatków. Na to otrzymano za wstępy tylko 442.000 franków, tak, że deficyt już weale pokazną kwotę wynosi. Przeszłego roku przyniosły te ośm dni 640.000 frank. za wstępy, czyli nadwyżkę już z samego tego tytułu. Gdy taki stan dłużej jeszcze potrwa, to francuski sport wyścigowy i hodowla pełnej krwi koni niewątpliwie ogromne straty poniesie.

* * *

Prawdziwe fatum zawisło nad stadnikami angielskimi, niedawno zakończyli życie Sterling i Isonomy, teraz donoszą nam o śmierci Rosierucian. Rosierucian, gniady ogier, ur. w r. 1865 w stadninie Sir Joseph Hawley'a po Beadsman (zwycięzcy angielskiego Derby 1858) z Madame Eglantine po Owl, był rodzonym bratem tak wielkiej sławy w Niemczech używającego ogiera stadniny w Graditz, The Palmer. Karjera jego wyścigowa równie była świetną, jak w stadninie; z dzieci jego najslawniejszymi byli Althotas, Beuelere, Geheimnis, Hanteur, Relic i wreszcie Dalberg, zwycięzca niemieckiego Derby w przeszłym roku. W ostatnich latach bardzo małym był popyt na niego, tak że 30 funtów tylko wynosząca taksa stanowienia musiał się zadowolnić. Właścicielem jego terazniejszym był Mr. Freeman.

* * *

P. V. May zdobył wielki Hoppegarteński-Handicap dwa razy, rok po roku, przeszłego roku Gaukler'em, tego roku Tambour-Majorem. Obydwa jeżdżone były przez Sopp'a.

* * *

Do Grand-Prix de Paris, która 7 czerwca rozstrzygnąć się ma, jest Common również gorącym faworytem, notowany 2:1; Gouverneura można dostać za 4:1, Révérend 8:1.

H. Delamare, znany francuski właściciel stajni wyścigowej, nosi się podobno z myślą sprzedania swej całej stajni. Jak się zdaje sprzedaż całych stajen stała się we Francji epidemiczną.

* * *

General-major Bar. Fürstenberg, długoletni wice-prezydent towarzystwa dla wyścigów z przeszkodami i znany ogólnie niemiecki sportsman, zmarł 5 maja w Berlinie.

* * *

1.054:10 marek płacił totalizator w Charlottenburgu za bon na Lady Miles, na której właściciel jej, por. Bar. Kapherr, w biegu o nagrodę dam, faworyta Oreadian po zaciętej walce pobili o długość głowy. Jestto najwyższa kwota, jaką totalizator tego roku gdzickolwiek płacił. W biegu brało udział 12 koni.

* * *

4-go otwarta została w Budapeszcie wystawa koni, która jednakowoż w żadnym razie udaną nazwać się nie może, co przypisać należy głównie kilku równocześnie się odbywającym prowincjonalnym wystawom koni. By ożywić wystawę nakazano 50 do 60 sztuk bardzo pięknych pełnej krwi źrebiąt ze stadniny rządowej Kisbér na licytacyjną sprzedaż na dniu 15 b. m. przeznaczonych, już 10-go przywieść do Budapesztu. Jak „Ung. Corr.“ donoszą, zamierzają sfery rządowe na przyszłość wystawę dopiero wtedy do skutku doprowadzić, gdy dostateczna ilość zgłoszonych koni się zbierze.

* * *

Benczur jest teraz najszybszym naszym koniem, czego dowiódł zwycięstwem swem w Aaron-Handicap. Zamknięty przez całą drogę, w ostatniej dopiero chwili użytkować mógł swój potężny speed, przebiegłszy jak strzała koło współzawodników. Podobnie rzecz się miała w Nemzeti-Hazafi, pozwolił się przez całą drogę prowadzić, by na końcu najspokojniej formalnie rywali przegalopować.

* * *

M. E. Blanc'a Révérend wygrał 30 kwietnia Prix la Rochette przeciw Le Capricorne i Le Hardy. Z tego się okazuje, że Révérend zapewne lepszym jest od Gouverneura, swego towarzysza stajennego, który tak zawiódł w 2000 gwineł.

* * *

W austriackiem Derby może po oświadczeniu małego przypadku na dniu 1 maja, jeszcze 39 koni brać udział. Między skreślonymi znajdują się także szybko pupile J. Reeves'a Lissa i Or-vif.

* * *

Rossiter, nasz Champion-Jockey z lat 1888 i 1889, rozpoczął występy jako wielce obiecujący jeździec w biegach z przeszkodami. Zwycięstwa, już zaraz w samym początku na Bartolo i Mizzi odniesione, każą mu prorokować piękne sukcesy na tej drodze.

* * *

Gouverneur po zwycięstwie swem w Grand Poule des Produits wysłany zostanie zapewne do Anglii, by farby Mr. E Blanca w angielskim

Derby reprezentować. Czy zwycięży, wielkie pytanie, — zaufanie publiczne w każdym razie już stracił i przyjmowany bywa w zakładach po 12:1.

* * *

Lista zwyciężkich jokei w Anglii od 16-go Marca do 1-go Maja 1891:

	jeździł	zwyciężył
Watts, J.	99	28
Barrett, G.	113	24
Woodburn, J.	108	21
Barrett, F.	87	17
Weldon, T.	52	11
Cannon, M.	73	10
Chandley, S.	37	9
Fagan, J.	52	9
Rickaby, F.	23	8
Webb, F.	38	8
Osborne, J.	58	8
Allsopp, F.	93	8
Bradbury, P. H.	21	6
Cannon, T.	23	6

Podajemy dzisiaj nie zamieszczone z braku miejsca w poprzednim numerze „Sportu“ **„Uwagi“ przy Programie Międzynarodowych Krakowskich Wyścigów:**

1. Przy wyścigach odbywających się pod kierownictwem Krakowskiego Towarzystwa Wyścigów Międzynarodowych w Krakowie, obowiązują nowy regulamin (Renn-Reglement 1. Juli 1890) Austriackiego i Węgierskiego Jockey-Clubu.

2. Stosownie do zasad w tym regulaminie przyjętych (§. 104 i następane), mianować należy pisemnie lub telegraficznie, a za dowód mianowania w należyтым czasie służyć ma data odnośnego poświadczenia na receptynie pocztowym lub telegraficznym. Mianowania telegraficzne oddane być winne najpóźniej do godziny 12 w południe w dniu zamknięcia dotyczącego meldunku: mianowania przez pocztę muszą być oddane tak wcześnie, aby przy regularnym ehadzie poczty, odnośny list miał czas przed ostatnim terminem meldunku dojść na miejsce przeznaczenia. Przy mianowaniu wymienioną być winna waga w kilogramach, jaką koni podług warunków propozycji ma nosić, oraz kolory jeźdźca.

3. Godzina zamknięcia meldunków jest 10 wieczorem dnia w odnośnej propozycji wyszczególnionego.

4. Wkładki i wycofania winny być zapłacone najpóźniej 24 godzin przed biegiem.

5. Przy obliczaniu wygranych liczy się frank po 40 et. w. a., funt szterling po 10 zfr. w. a., rubel po 1 zfr. 25 et. w. a., marka po 50 et. w. a., dukat po 5 zfr. w. a.

6. Od każdej wygranej płaci się 5%; od każdego biegającego konia 5 zfr. (Startgeld); od każdego konia na wyścigi krakowskie zameldowanego, 10 zfr. torowego, jednorazowo na rzecz Towarzystwa.

7. Mianowania, oraz wszelkie zapytania, prośby o informację, o wynajęcie stajni i t. p. adresować należy do Sekretaryatu Międzynarodowego Towarzystwa Wyścigów konnych w Krakowie, Rynek 25.

Pełna krew w kłusakach.

Wyspaniałe rezultaty, jakie kłusaki, w których żyłach pełna krew płynie, w Ameryce dotychczas osiągnąć potrafiły, wyraźnie wskazują, jaką wartość ma w chowie pełna krew, gdy tylko zręcznie wprowadzoną zostanie. Wszystkie prawie sławniejsze, teraz na torach amerykańskich się ścigające kłusaki, pełną krew w rodzie swym mają, że przytoczę tylko J. B. Richardson. record 2 m. 17¹/₂ sek.*), Bessemer, record 2:15, Favonia 2:15, Guy 2:12, Sunol 2:18 i wiele innych. Wychowano wprawdzie wielkie kłusaki w Ameryce i bez pełnej krwi, jednakże fakt, że w ostatnich czasach mniej szlachetnie urodzone prawie regularnie zwyciężane bywają przez posiadające pełną krew, zwrócił bardzo silnie uwagę hodowców amerykańskich na pełną krew.

Maud S. 2:08³/₄ i Jay-Eye-See 2:10 mają w swym rodzie również pełnej krwi przodków (pochodzą od pełnej krwi ogiera Boston) a rezultaty Green Mountain Maid, jako matki, przemawiają nie mniej za tym prądem, wszyscy twierdzą bowiem na pewno, że sławna ta klacz jest najszlachetniejszej krwi, chociaż pedigree jej ze strony matki nie jest należycie wyjaśnioną. Wcale więc niedwuznaczną wskazówkę otrzymali z tych przykładów hodowcy, jaką drogą mają postępować, siłę bowiem, wytrzymałość i szlachetność form daje tylko pełna krew, która już teraz podstawą amerykańskiej hodowli się stała.

Zachodzi tylko pytanie, jak to „zręcznie“ pełną krew do kłusaków wprowadzić należy. Odpowiedź na to mogłyby wyraźną dać pedigree poprzód wymienionych koni, z których przekonać się można, że wprowadzenie pełnej krwi nie wprost nastąpiło, tylko dopiero w trzecim pokoleniu je przedsięwzięto, tak że tylko dziadkowie ze strony matki lub ojca, rzadko z obydwóch stron, pochodzenie swe od pełnej krwi wywodzić mogą.

Jestto i naszym zdaniem jedyna odpowiednia droga, by rasę kłusaków uszlachetnić, i nie przyjdzie zapewne na myśl żadnemu amerykańskiemu hodowcy kłusaków, wprost po pełnej krwi koniach kłusaki hodować. Przyczyna tego widoczną — pełna krew nie stanowi rasy, w której chód kłusowy przeważa. Przez setki lat hodowaną była tylko dla galopowych wyścigów, ten też więc dla konia najodpowiedniejszy chód znachodzi w chowie pełnej krwi swego najlepszego przedstawiciela.

Ze stu klaczy lub ogierów pełnej krwi pokazuje najwyżej jedno także zdolności kłusowe, nie widziano jednak dotychczas pełnej krwi konia, któryby w kłusie do czegoś nadzwyczajnego doprowadził. Kłus nie wydaje się bowiem indywidualną własnością konia, i do dziś dnia wiodą między sobą spór wszystkie hippologiczne powagi, czy chód ten, który właściwie jest tylko rezultatem pilnie powtarzanych ćwiczeń gimna-

stycznych, dziedzicznym kiedyś da się uczynić. Nie da się zaprzeczyć, że przy racjonalnym trainowaniu i przy racjonalnie prowadzonym chowie w tym kierunku znakomite można rezultaty osiągnąć, amerykański i o wiele starszy rosyjski chów dostarcza na to dosyć dowodów, nie należy jednakowoż przeoczać wielkiej ilości z hodowli tych otrzymanych koni, które kłusowych zdolności nie oddziedziczyły.

Gdy zaś kłus w pełnej krwi nie jest typowym, to i logicznie nikt ani mógł ani chciał będzie z pełnej krwi wprost kłusaki otrzymywać, a nawet połączone to jest z pewnym niebezpieczeństwem wypróbowany ród kłusaków z pełną krwią krzyżować, bo przez to przerywa się ciągłość rodziny kłusaków i prędzej z tego powodu utraty chodu kłusowego, jak tegoż zwiększenia, można oczekiwać.

Szybkości chodu kłusowego udzielić pełna krew absolutnie nie może, chód ten bowiem w rodzie tym nie jest typowym, piękność jednak kształtów i co u kłusaków szczególnie jest ważnym, silną budowę i wraz z szlachetną krwią przychodzącą wytrzymałość, od pełnej krwi otrzymać można.

Gdy więc doświadczenia amerykańców użytkować będziemy chcieli, to starać się musimy przede wszystkim o wprowadzenie w nasz chów kłusaków bardzo szlachetnie urodzonych półkrwi klaczy, i potem już konsekwentnie wynikami tego krzyżowania dalszy chów prowadzić, by zawsze harmonijny podział własności otrzymywać.

Wprowadzenie pełnej krwi przez ogiery nie uważamy za racjonalne, gdyż własności pełnej krwi w tym wypadku nie dość korzystnie przy chowie kłusaków występują i skłonność do galopu przewagę bierze nad chodem kłusowym, zawsze bowiem i prawie bez wyjątku krew szlachetnego ogiera przy połączeniu z nieszlachetną klaczą zostawia swe na źrebięciu piętno. Hoduje się jednakowoż z szlachetnych klaczy i ich potomkami bez przerwy po wypróbowanych kłusowych ogierach, to sądzimy, że rezultaty odpowiedzą oczekiwaniom, i stworzy się w ten sposób podstawę do chowu, który da nam daleko prędzej piękne, silnie zbudowane i wytrzymałe konie, posiadające zarazem dobry chód kłusowy niż chów wprost z pełnej krwi albo zupełnie nieszlachetny.

Pod wypróbowanymi ogierami kłusowemi rozumiemy jednak tylko takie, które same na torach wyścigowych swoje zdolności kłusowe udowodniły, a i nad te przenosimy ogiery, których rodzice znane były jako dobre kłusaki, przy takich bowiem ogierach na oddziedziczenie chodów kłusowych daleko więcej liczyć można, niż przy tak zwanych przypadkowych kłusakach, których szczególnie w Ameryce ogromnie wiele, które jednakowoż rzadko bardzo jako dobre stadniki się okazały. Chód bowiem kłusowy nie powinien być indywidualną własnością konia, tylko dziedzicznym być musi, a to jedynie przez nieprzerwanie, według raz przyjętych zasad, prowadzoną hodowlę osiągnąć można.

100.000 złr. postanowiło poświęcić czterech węgierskich hodowców na zakupienie pierwszorzędnego amerykańskiego stadnika kłusowego.

Wszystkie dni wiedeńskiego wiosennego meetingu kłusowego nadzwyczaj wspaniale przechodzą, a pojedyncze biegi bywają tak zajmujące, że i wyścigi we Frenenden mogłyby im tego pozazdrościć. Wiedeńskie Derby kłusaków wziął King Wilkes, niższo-austryacki ogier p. Ehricha, zwyciężywszy trzy biegi w pięciu. Zwycięstwa stajni Ehricha tak się spodziewano, że nie przyjmowano nawet wkładek totalizatorowych na dwóch tejsze przedstawicieli, King Wilkes i Cupid V. w biegu tym udział biorących, pokazało się jednak, że zwycięstwo tak pewnem nie było, gdy Pepa C., włoska klacz p. Tosi, jeden z biegów wygrała i w każdym z innych biegów dobrze zwyciężyła dała się we znaki. W końcu otrzymała drugą nagrodę przed Cupid V., który szedł do startu z zapewnieniem danem przez właściciela, że jemu tylko bogata ta nagroda przypadnie w udziale. Czwartego dnia wyścigów zdobyła sobie nagrodę Hunyady'ego Mollie Wilkes, stara amerykańska klacz p. A. E. Terry, przed Conte Rosso, któremu dostała się druga i Kensett F. biorącemu trzecią nagrodę. W jednym z heatów (heat jestto jedna część biegu, na kilka części podzielonego) osiągnęła record 1:35¹/₂ za 1.100 m., czyli poprawiła sobie najlepszy przeszłoroczny record 1:36 o pół sekundy.

* * *

Trainer Joe Raymer nie umarł, jak to w poprzednim numerze, powtarzając za innymi niemieckimi pismami, donosiliśmy, i cieszy się najlepszym zdrowiem. Kierownika Polly ciężko jednak los dotknął odbierając mu żonę, i właśnie telegram, w którym Raymer przyjaściłom swym o śmierci żony donosił, był powodem rozszerzenia się wieści o śmierci samego Raymera. W telegramie mianowicie nie znajdowało się przy słowie Mrs. końcówce s i z Mrs. Raymer zrobił się w ten sposób Mr. Raymer.

Z ŻYCIA.

Niebezpieczeństwa wycieczek w Tatrach.

Rozgrzany lampką węgrzyna opowiada „pod Gewontem“ bywały tatarnik: „Co tam państwo wiecie o niebezpieczeństwach dziś, kiedy Towarzystwo regle gośćmi poryło, tam, gdzie ongi ledwie perć bieląta. Klamry i poręcze wszędzie podawano, schroniska pobudowano co pięć kroków. Za moich czasów po gładkiej ścianie, jak po kaflowym piecu spinać się nieraz trzeba było. Pazurek u rąk ni u nóg nie obcinaliśmy nigdy, by choć czem-czem było się zachwycić. A w dodatku dziś kozicę ledwie z dala upatrzy, kiedy wówczas niedźwiedzie kupami, jak górale na odpust, nieraz przeciągały, a rysie stadami chodziły. W 18..., jak dziś pamiętam, robiliśmy wycieczkę na Świnicę. Ma się rozumieć kordelasami, rewolwerami uzbrojeni byliśmy od stóp do głowy, inaczej nie można było wyruszać. Pogoda prześliczna, skwar nie do wytrzymania. Trudnem było wdrapanie się w górę, ale w pogodę, póki jasno, niebezpieczeństwa nie odczuwaliśmy nawet. Rozkoszowaliśmy się widokiem rozległym, kpiliśmy z przewodnika, że zobaczywszy jakiś obłoczek,

*) Czas, w którym kłusak przebiega jedną milę angielską, 1.609 m.

naglił: „chodźmy, bo źle będzie.“ Aż naraz mgła padła, śnieżycą ciąc zaczęła, ciemno się zrobiło, jak w rogu. Z duszą na ramieniu, drżąc z zimna, potykałem się co krok na usuwających się z pod stóp kamieniach. Błądziliśmy co chwila. Niedźwiedzie przeźrażliwie ryczały na okół. Raz wpadłem wyżej pasa w czarną niezgłębioną otchłań. Parę kroków dalej upadłem znów tak zdradnie, że kordelas po rękojeść utkwiał mi w brzuchu. Całe szczęście — że razem z pochwą — bo inaczej byłby mię na wylot przewiercił. Jednym słowem tysiąc razy życie nie wisało na włosku. Powiadam państwu, ledwie żyw dowlokłem się do Piasckiego. Akurat było to... tak! w tym samym dniu, kiedy tam przy *table d'hote* poznałem dzisiejszą mą połowicę.“

„O! tak, panowie — dodaje westchnący po chwili taternik — w tym dniu okropnym nie było zmiłowania Bożego nade mną!“

Odpowiedzi Redakcyi.

N. N. w Krakowie. Start jest to miejsce, z którego konie biorące w jednym z biegów udział, bieg swój rozpoczynają. Wszystkim zaś koniom rozpocząć bieg ze startu pozwala starter. Starter więc jest to osoba, której uwaga przedewszystkiem na to zwróconą być winna, by bieg zupełnie w przepisany sposób był rozpoczęty. Każdy jockey, który stanie u startu, musi poddać się zarządzeniom startera, i wszelkie wybryki tychże, o których starter doniesie, są zawsze surowo karane. Starterem może być albo funkcyonaryusz albo członek klubu, pełniący urząd ten jako urząd honorowy. Starter pierwszej kategorii potrzebuje w Austrii zatwierdzenia ze strony Dyrektoryatu Jockey-Clubu, i licencya ta co roku odnawiana być musi.

Każdy koń nosi w biegu pewien ściśle oznaczony ciężar, który dokładnie przed biegiem i po biegu odważony zostaje. Na ciężar składają się jeździec i ubiór

konie tj. siodło, trenzla etc. Wysokość ciężaru oznacza zarząd wyścigowy, biorąc za podstawę tabele ciężarowe dla wyścigów, nadwagę niesie koń tylko wtedy, gdy program tego wymaga, t. j. gdy np. zwycięzca biegu w nagrodzie 3.000 złr. ma według programu nosić 4 klg. więcej, koń który taką nagrodę wziął nosi ponad przeznaczony dla niego ciężar 4 klg. więcej. Konie same nigdy nie bywają ważone, o nadwadze przeto u nich nie może być także mowy.

By umożliwić robienie zakładów także ludziom mniej zamożnym, ustanowiono tak zwany totalizator. Każdy postawić może na pewnego konia dowolną ilość pieniędzy, co kwitują mu bonami ustanowieni do tego urzędnicy. Na bonie takim wyraźnie jest oznaczoną liczbą postawionych pieniędzy jak również i numer porządkowy, jakim koń, na którego się stawia, w programie jest oznaczony. Zakładać można się dwojako, t. j. że wygrywa się tylko wtedy, gdy koń, na którego się postawiło pierwszy przychodzi do mety, albo w ten sposób, że wygrywa się, gdy koń, nasze zaufanie posiadający za pierwszego lub drugiego przez sędziego uznany został. Wkładka najmniejsza w pierwszym wypadku wynosi 5 złr., w drugim 25 złr., jednostką jest 1 złr. Totalizator jest tylko jeden, niema więc ani wielkiego ani małego totalizatora, kwota tylko, którą się stawia może być mniejsza lub większa. Od całej sumy postawionych na wszystkie konie pieniądze odlicza się 5% jako podatek rządowy i 5% dla Towarzystwa wyścigowego na koszty administracyjne. Z reszty odejmuje się wkładki na zwycięzcę i nowo powstałą resztę dzieli się przez sumę tych wkładek. Otrzymałą kwotę mnoży się przez stawkę i dostajemy wygraną. Wypłata wygranych następuje za zwrotem bon zaraz po biegu. Oprócz totalizatora zawierane bywają pod nadzorem Towarzystwa wyścigowego zakłady prywatne u licencyonowanych buchmacherów.

NADESLANE.

Otrzymujemy następujące pismo:

Wiedeń, 6 Kwietnia 1891.

Szanowna Redakcyo!

Bardzo będę wdzięcznym za przyjęcie do Waszego szacownego pisma następujących kilku wierszy:

Każdy przypomina sobie zapewne, w jak smutny sposób zakończył w Kufsteinie życie mój nie-

szczęśliwy brat, Max Ziegler, podróżujący dla firmy Henryk Klingler, gdy w pełni swych sił i najlepszym zdrowiu, wracając do rodziny na święta wielkanocne, całkiem niespodziewanie nadworem w Kufstein przez obłąkanego robotnika został zamordowany.

Mój zmarły brat Max, był za wielkoduszną inicjatywą swego szefa w **Pierwszem Austriackim Powszechnem Towarzystwie Ubezpieczeń od Wypadków Nieszczęśliwych** w Wiedniu I., Bauernmarkt 2, na wszelkie cielesne wypadki zabezpieczony. Życzyłbym sobie bardzo przez ogłoszenie tego zdarzenia, zwrócić uwagę mych współobywateli na doniosłość instytucji ubezpieczenia od wypadków nieszczęśliwych.

Niemniej jest również podniesienia godnym fakt, że gdym 4 b. m. doniósł o wypadku rzezonemu Towarzystwu, jeszcze tego samego dnia zostałem listownie przez **Pierwsze Austriackie Powszechne Towarzystwo Ubezpieczeń od Wypadków Nieszczęśliwych** zawiadomiony, że kwota 10.000 złr., na którą mój brat był zabezpieczony, zostanie każdej chwili spadkobiercom wypłaconą.

Zdaje mi się, że wobec tego dalsze polecenie i instytucji i Towarzystwa zupełnie byłoby zbędnym.

Z wysokim szacunkiem

Dr. Herman Ziegler

Nadworny i sądowy Adwokat.

Bliższych informacji udzieli najchętniej Administracya „SPORTU“.

M. WALICHIEWICZ

we Lwowie, ul. Kopernika L. 2

poleca swój Skład i Pracownię

wszelkich wyrobów

rymarskich, siodlarsko-galanteryjnych i batożniczych

w jak najnowszym guście.

Wszelkie zamówienia przyjmuje i utrzymuje stale na składzie

tłuszcz do konserwowania skór

jakoteż

10

lakier do odnawiania tychże.

RESTAURACYA

F. TURLINSKIEGO

w Hotelu pod Różą, ulica Floryńska

poleca się Szanownej P. T. Publiczności

z dobrą polską i francuską kuchnią.

Wina od pierwszorzędnych firm zagranicznych. **Piwo** Pilzneńskie prosto z beczki. **Obiady gotowe** (Couvert) o każdej porze od 1-50 do 5 złr. 2 10

Dyrekcya Towarzystwa Tkaczy w Korczynie

założonego w roku 1882

poleca P. T. Publiczności **wyroby czysto-lniane**, jak: płótna od najcieńszych do najgrubszych, płótna żaglowe i liberyjne, bieliznę stołową, ręczniki, chustki, ścierki i wszelkie wyroby w zakres wyrobów tkackich wchodzące,

po umiarkowanej cenie.

Cennik wraz z próbkami wysyła się na żądanie franco.

Adres:

Dyrekcya Towarzystwa Tkaczy w Korczynie

obok Krosna, poczta loco.

2 6

Główny Magazyn Broni i wszelkich Przyborów myśliwskich

BOLESŁAWA GLINIECKIEGO W KRAKOWIE

posiada zawsze na składzie bogaty wybór **BRONI** wszelkiego rodzaju, najnowszych systemów, z pierwszorzędných fabryk: **Rewolwerów, Pistoletów, Sztućców, Amunicyi i wszelkich Przyborów myśliwskich.**

Oprócz tego poleca dla P. T. Sportsmenów: **Brzytwy** szwajcarskie *Lecoultre*go i angielskie *Bisyttery*, **Galanteryę** skórzaną, **Przybory** do podróży, szermierki i konnej jazdy, **Laski spacerowe, Przybory** toaletowe, **Perfumerye** i wiele innych artykułów sportu **po cenach najumiarkowańszych.**

Nowy, bogato ilustrowany CENNIK rozsyła się na żądanie gratis i franco.

PIERWSZY INSTYTUT SPORTOWY

firma:

„GRABOWNICA“.

Dział I. Konie.

a) WIERZCHOWE: od 152 do 175 cm., przeważnie półkrwi angielskie, jakoteż flbt. angielskie, araby, angloaraby, galicyjskie „mierzynki“ (Gewichtsträger), jeżdżone w terenie lub ujeżdżalni, jako konie myśliwskie, wojskowe lub gospodarskie.

b) ZAPRZĘGOWE: Karossyery, konie powozowe „Hoch- i Schnell-Trabery“, rysaki orłowskie, jukiery galicyjskie, węgierskie i siedmiogrodzkie, „doppelponys“ kuce, ujeżdżone lub trenowane, pojedynczo, parami lub czwórkami.

Dział II. Fabryka powozów.

Landauery, landolety, półkryte powozy, faetony, breaki, dogcarty, wózki, tarantasy, sanie i sanki wszelkiego rodzaju i kształtu, według modeli europejskich, amerykańskich i własnych.

Dział III. Fabryka rymarsko-siodlarska.

Kompletne rynsztunki dla koni wierzchowych i zaprzęgowych, jakoteż wszelkie rekwizyta stajenne i przybory do konserwacji tychże.

Dział IV. Fabryka urządzeń stajennych dla koni.

☞ Kompletne ekwipaże jedno, paro i czterokonne, w których do wielkości, maści i kształtów koni stosują się części składowe całego ekwipażu, mogą być do 3 miesięcy od dnia zamówienia zestawione.

Stałą siedzibą pierwszego instytutu sportowego jest **Grabownica**, 16 kilometr. od miasta i stacyi kolei państw. **Sanok** położona, gdzie znajdują się stajnie, teren do ujeżdżania koni zaprzęgowych, tor z przeszkodami (Springgarten), fabryki i składy wyrobów i materiałów.

Adres: „Dyrekcya pierwszego instytutu sportowego“ w **Grabownicy koło Sanoka**. Stacja kolei państwowej (transwersalnej) **Sanok**. Telegram **Brzozów**, Austria — Galicya.

Check-Conto Nr. 817.389.

Ogłoszenia o ekwipażach, koniach, powozach etc., będą raz na tydzień we wszystkich większych pismach drukowane.

3 48

Przedsiębiorstwo przyjmuje **JUKIERY** do WTRENOWANIA, WIERZCHOWE do WPRAWIENIA w TERENIE.

Fabryka posiada dwa nader praktyczne patentowane wynalazki w powoźnictwie i rymarstwie i przyjmuje zarazem powozy i uprząże do reperacji.